

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 16C/149/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214218335
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2016:2214218335.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda samosudcom Michalom Novotným v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava (zn. 2.823.565), proti žalovanému: Y. U., nar. X. O. XXXX, t. č. bytom L. X, L., o 2.017,62 € s prísl., takto

rozhodol:

- I. Žaloba o zaplatenie 2.017,62 € s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 28. júna 2013 sa zamieťa.
- II. Žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou došlou súdu 23. septembra 2014 domáhal voči žalovanému zaplatenia súm uvedených vo výroku. V žalobe predniesol, že jeho právny predchodca - Slovenská sporiteľňa, a.s., uzavrela 18. mája 2011 so žalovaným zmluvu č. XXXXXXXXXX, ktorou mu poskytla peňažné prostriedky. Slovenská sporiteľňa, a.s., na žalobcu zmluvou z 27. júna 2013 postúpila pohľadávku, ktorej výška k danému dňu predstavovala 2.277,80 €, z ktorých si žalobca uplatňuje časť 2.017,62 €. Táto suma predstavuje rozdiel debetných operácií (výbery hotovosti, platby kartou, poplatky, debetné úroky, úroky z omeškania) v celkovej sume 2.037,58 € a kreditných operácií 19,99 €.

2. Žalovaný sa k žalobe doručenej do vlastných rúk 19. marca 2016 nevyjadril.

3. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie (§ 115 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), na ktoré sa dostavil len žalovaný. Žalobca sa ospravedlnil a súhlasil s rozhodnutím v jeho neprítomnosti, vzhľadom na to súd vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Na ňom súd vykonal dokazovanie listinami, a to: návrh na uzatvorenie zmluvy (č. I. 4 a 5), obchodné podmienky pre kreditné karty (č. I. 6 až 11), zmluva o postúpení pohľadávok z 27. júna 2013 (č. I. 13 až 21), oznámenie z 9. júla 2013 (č. I. 12), zoznam transakcií (č. I. 57), výplatné páskami žalovaného za december 2014, august až október 2015, december 2015, január a februára 2016, potvrdenie o vklade na účet (oboznámené v zápisnici z pojednávania z 29. apríla 2016, č. I. 77 až 79) a v spojení s uznanými, resp. nespornými skutočnosťami (§ 120 ods. 3, § 153 ods. 1 O. s. p.) zistil tento

skutkový stav:

4. a) Žalovaný ako dlžník podpísal 18. mája 2011 listina označenú ako „Návrh na uzatvorenie Zmluvy o Kreditnej karte“ (č. I. 4 a 5) na formulári Slovenskej sporiteľne, a.s., v ktorom navrhol, aby „so mnou Slovenská sporiteľňa, a.s... uzavrela Zmluvu o kreditnej karte...“ s podmienkami vymedzenými v ďalšom texte (výška úverového rámca 2.100 €, typ karty VISA Classic elektronická a spôsob úhrady inkasom z účtu). V návrhu nie je vymedzená ročná percentuálna miera nákladov, ani priemerná RPMN, ani konečná splatnosť. Nad podpisom žalovaného bolo v tomto formulári obsiahnuté okrem iného toto ustanovenie:

„Tento návrh je neodvolateľným návrhom. Klient vyhlasuje, že ak mu do jedného mesiaca odo dňa doručenia tohto návrhu Banke nebude zo strany Banky doručené jeho písomné prijatie alebo jeho písomné odmietnutie, uplynutím posledného dňa uvedenej lehoty návrh Klienta zaniká.“

Pod podpisom žalovanej je pripojený predtlačенý text „Spracovanie návrhu“ nasledovaný podpismi dvoch zamestnancov Slovenskej sporiteľne, a.s.

b) Nebolo dokázané, či a kedy Slovenská sporiteľňa, a.s., žalovanému zaslala akékoľvek iné oznámenie, resp. potvrdenie týkajúce sa uzavretej zmluvy o kreditnej karte. Žalovaný však dostal platobnú kartu, z ktorej žalovaný vo forme výberov a platieb kartou čerpal 1.830,91 € (prehľad transakcií č. I. 57). Nebolo však dokázané, či a ako bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžných súm, či tieto výzvy boli písomné a či a kedy žalovanému došli.

c) Listom z 9. júla 2013 (č. I. 12) Slovenská sporiteľňa, a.s., oznámila žalovanému, že pohľadávku z uvedenej úverovej zmluvy (identifikovanú ako „KW - RCC workout účet / 1 / Číslo úveru/číslo účtu: XXXXXXXXXX“) „vo výške 2.277,80 € s príslušenstvom“ postúpila na žalobcu. Zmluva o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., a žalobcom z 27. júna 2013 (č. I. 13 až 21) obsahuje okrem iného toto ustanovenie:

„Článok IV.

Vyhĺasenia zmluvných strán

... 4.2 Postupca výslovne potvrdzuje, že:...

d) Pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách.“

5. Takto zistený skutkový stav vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.).

a) Skutkové zistenia v bode 4 písm. a) sú v podstate len reprodukciou listín.

b) Skutkového zistenie pod bodom 4 písm. b) je dôsledkom toho, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v tomto smere. Žalobca nepredložil žiadnu listinu týkajúcu sa vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o kreditnej karte, na ktorú odkazoval samotný text návrhu na uzavretie zmluvy (žiadne písomné prijatie návrhu), ani nenavrhol vykonať dokazovanie na tieto skutočnosti určitou listinou alebo inými dôkazmi. Rovnako zo žiadneho predloženého ani navrhnutého dôkazu nevyplýva, kedy a koľko žalovaný splatil, ani kedy a ako Slovenská sporiteľňa, a.s., vyzvala žalovaného na zaplatenie omeškaných splátok. Za takúto výzvu nemožno považovať oznámenie o postúpení pohľadávky, keďže ani z neho nie je zrejмый žiaden takto interpretovateľný prejav vôle Slovenskej sporiteľne, a.s. Keďže žalobca v tomto smere v žalobe ani nič netvrdil (neuvádzal žiadne skutočnosti ohľadom uskutočnených platieb), nebolo ich možné ani považovať za nesporné.

V tejto súvislosti súd len dopĺňa, že nebolo jeho povinnosťou v tomto smere nahrádzať dôkaznú aktivitu žalobcu výzvou na odstránenie nedostatkov podania v zmysle § 43 ods. 1 O. s. p. Nepredloženie uvedených listín (listov a pod.) totiž nie je vadou, ktorá by bránila prejednaniu žaloby, ale má za následok nedokázanie hmotnoprávnych skutočností, o ktoré žalobca opiera svoje uplatňované nároky (porov. v tomto zmysle uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 179/2012). Žalobca si pritom musel byť vedomý, že tieto skutočnosti musí dokázať, ak chce opodstatniť svoju aktívnu legitímáciu postupníka pohľadávky, ktorej pôvodným veriteľom bola banka. Zároveň sa mohol dostaviť na pojednávanie, kde by ho samosudca bol mohol oboznámiť s tým, čo považuje za sporné (§ 118 ods. 2 O. s. p.); ak tak žalobca neurobil, musí znášať negatívne dôsledky z toho plynúce.

c) Skutkové zistenie v bode 4 písm. c) je opäť len reprodukciou listinného dôkazu.

6. Súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie navrhnuté dôkazy pokusom o zmier (č. I. 22), keďže vzhľadom na právny názor súdu ohľadom aktívnej legitímácie žalobcu je takéto dokazovanie neúčelné.

Právne vec súd posúdil takto:

7. Žalobca svoje nároky voči žalovanému odvodzuje z tvrdenej zmluvy, ktorú žalovaný údajne uzavrel so Slovenskou sporiteľňou, a.s. a ktorej návrh žalobca v konaní predložil. Z obsahu návrhu zmluvy obsiahnutého v listine podpísanej 18. mája 2011 vyplýva, že jej obsahom bol záväzok banky vydať žalovanej kreditnú kartu s určitým úverovým rámcom. To znamená, že žalovaný mohol prostredníctvom

tejto karty vyberať hotovosť a realizovať platby za tovar bez toho, aby vopred vložil do banky peňažné prostriedky na tento účel. Banka sa teda týmto spôsobom zaviazala úverovať žalovaného, keďže sa mu na požiadanie (formou použitia karty predpísaným spôsobom) zaviazala poskytnúť peňažné prostriedky do celkového úverového rámca, ktoré žalovaný mal splácať. Keďže Slovenská sporiteľňa, a.s., konala v tejto súvislosti v rámci svojej podnikateľskej činnosti a nebolo dokázané, že by žalovaný konal na účely svojho zamestnania, povolania alebo podnikania, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom k 18. máju 2011. Zmluva o vydaní kreditnej karty by tak bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 cit. zák. a úver ňou poskytnutý by bol spotrebiteľským úverom vo forme otvoreného úverového rámca na čerpanie prostredníctvom kreditnej karty.

8. Ustanovenie § 9 ods. 1 cit. zákona č. 129/2010 Z. z. vyžaduje, aby sa zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavrela písomne. V zmysle § 46 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka to znamená, že musí dôjsť k písomnému návrhu a jeho písomnému prijatiu (aj keď podpisy nemusia byť na tej istej listine). Písomný návrh a písomné prijatie v zmysle § 40 ods. 3 Obč. zák. znamená úkon vlastnoručne podpísaný konajúcou osobou. Citované ustanovenia je potrebné vykladať tak, že v prípade právnych úkonov, u ktorých zákon predpisuje určité podstatné náležitosti a u ktorých súčasne predpisuje určitú formu (písomnú), musí dôjsť tak k písomnému návrhu, ako aj k písomnému prijatiu všetkých týchto náležitostí, v opačnom prípade zmluva nevznikne, resp. je neplatná pre nedostatok formy.

9. Z obsahu listiny „Návrh na uzatvorenie Zmluvy o Kreditnej karte“ vyplýva, že žalovaný podpísal v nej obsiahnutý prejav. Podpísanie tejto listiny žalovaným bol písomným návrhom na uzavretie zmluvy v zmysle § 43a ods. 1 Obč. zák., ktorý musel byť zo strany banky písomne prijatý. To bolo výslovne vyjadrené aj v texte listiny, podľa ktorej k takémuto písomnému prijatiu muselo dôjsť do jedného mesiaca od podpisu návrhu žalovaným. Žalobca však nepreukázal, že by k takému písomnému prijatiu došlo. Nepreukázal totiž, či a kedy bolo žalovanému doručené písomné prijatie jeho návrhu, a či mu došlo (§ 45 ods. 1 Obč. zák.) do jedného mesiaca od predloženia návrhu Slovenskej sporiteľni, a.s., ako sa to v jeho texte predpokladalo. Za prejav akceptácie nemožno podľa názoru súdu považovať podpis dvoch zamestnankýň banky v kolónke „Spracovanie návrhu“. Zo „spracovania návrhu“ totiž nemožno vyvodiť súhlas s návrhom zmluvy v zmysle § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navyše, samotný text listiny s návrhom zmluvy predpokladá, že k prijatiu príde osobitným písomným prejavom, nie prejavom (podpisom) priamo na listine obsahujúcej tento návrh.

Podľa § 44 ods. 1 Obč. zák. je zmluva uzavretá okamihom, keď prijatie zmluvy nadobúda účinnosť. Keďže žalobca nedokázal, že došlo k písomnému prijatiu (§ 46 ods. 2 prvá veta Obč. zák.) návrhu zmluvy o kreditnej karte, nemohlo toto prijatie ani nadobudnúť účinnosť. Preto nemohla ani vzniknúť zmluva v zmysle cit. ustanovenia.

10. Ustanovenie § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka postihuje neplatnosťou každý právny úkon, teda aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ nie sú uzavreté písomne a zákon to predpokladá. Ochranný účel § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorého cieľom je viazať vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere na riadne oboznámenie a vyjadrenie všetkých náležitostí podľa § 9 ods. 2 cit. zákona do listiny a tým umožniť dlžníkovi mať jasný prehľad o tom, čo a s akými zmluvnými podmienkami uzatvára, podľa názoru súdu vylučuje aj čo i len analogické použitie § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka, ktorý v určitých prípadoch umožňuje nahradiť výslovný prejav vôle akceptanta jeho konkludentným úkonom - konaním v súlade s návrhom zmluvy a takémuto prejavu priznáva charakter prijatia návrhu zmluvy. Z logiky veci totiž takýto konkludentný úkon nie je písomný, čo ale odporuje už citovanému § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. normujúcemu písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v spojení s § 46 ods. 2 prvou vetou Obč. zák., podľa ktorého je v takom prípade nevyhnutné písomné prijatie návrhu zmluvy. Podľa názoru súdu tak nedošlo k vzniku zmluvy o kreditnej karte (spotrebiteľskom úvere) v súlade s § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., § 44 ods. 2 a § 46 ods. 2 prvou vetou Občianskeho zákonníka, takže žalobca z nej nemôže odvodzovať žiadne nároky.

11. Priznaniu žalobcom uplatnených nárokov, ktoré mal nadobudnúť postúpením od Slovenskej sporiteľne, a.s., teda banky podnikajúcej na základe bankového povolenia, však bráni aj iná skutočnosť. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa názoru súdu pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27

a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (v znení účinnom k 16. septembru 2013, ale aj neskôr), ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Nový veriteľ - postupník totiž už nebude zo zákona povinný takéto obsiahle tajomstvo zachovávať, keďže nie je bankou; bude napríklad oprávnený (a povinný, napr. podľa § 128 O. s. p.) o záležitostiach dlžníka informovať kohokoľvek. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka.

12. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 cit. zákona (v znení účinnom k 18. máju 2011 aj 27. júnu 2013) dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Súd sa nestotožňuje s názormi vyslovenými v odbornej literatúre (napr. Csach, K.: Postúpenie pohľadávok z pohľadu ochrany citlivých údajov, bankového tajomstva, povinnosti mlčanlivosti a ochrany spotrebiteľa. 1. časť. Súkromné právo, 1/2015, s. 12 a nasl.), podľa ktorých toto ustanovenie sleduje len dovoliť postúpenie na inú osobu než banku. Tento názor nezodpovedá textácii, ani obsahu tohto ustanovenia, ktoré v prvej časti viaže postúpenie (akékoľvek) na splnenie určitých podmienok a až následne v dôvetku hovorí, že za splnenia týchto podmienok možno pohľadávku postúpiť „aj“ na tretiu osobu. Práve z použitia tejto vetnej konštrukcie vyplýva, že účelom tohto ustanovenia je „dovoliť“ postúpenie všeobecne, na kohokoľvek. Z toho zasa ale možno logicky vyvodiť, že bez takéhoto dovolenia by bolo postúpenie pohľadávky neprípustné, teda pohľadávka banky by bola nepostupiteľná. Možno teda uzavrieť, že aj zákonodarca pri formulácii tohto ustanovenia vychádzal z principiálnej nepostupiteľnosti pohľadávky banky podľa všeobecných predpisov občianskeho práva, ak by neexistovalo špeciálne dovoľujúce ustanovenie.

13. V zmysle citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu bez súhlasu klienta je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 Obč. zák. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Obč. zák., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Účel § 525 Obč. zák. je totiž okrem iného aj ochrana dlžníka pred tým, aby jeho dlh v prípadoch uvedených v cit. ustanovení prešiel na inú osobu než toho veriteľa, voči ktorému pôvodne vznikol. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Obč. zák. účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Obč. zák. ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Obč. zák. nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení. Tieto závery sú principiálne zhodné so závermi judikátu R 46/2009 (podobne napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26 Co 249/2015-60 a č. k. 11 Co 213/2015-100). Treba len doplniť, že tento judikát nevyslovil opak, teda že by nenaplnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. nespôsobovalo neplatnosť (to tvrdí napr. Feketeho, I.: Občiansky zákonník. Veľký komentár. 2. diel. Bratislava : Eurokodex 2011, s. 1506, ktorým citovaná pasáž však v uvedenom judikáte vôbec nie je obsiahnutá).

14. Z už uvedeného potom vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 Obč. zák., ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti, a to o to viac, ak ide o právny vzťah, ktorého stranou je spotrebiteľ (porov. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení). Ďalej z toho vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 O. s. p. tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku

aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

15. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobca nedokázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanému postúpená na žalobcu. (27. júna 2013), boli tieto podmienky postúpenia splnené. I keď možno považovať za dokázané, že žalovaný bol v tom čase 90 dní v omeškaní s plnením svojho záväzku, nebolo dokázané, že by bol aj písomne (porov. § 92 ods. 8 cit. zákona) vyzvaný na splnenie svojho záväzku z úverovej zmluvy z 18. mája 2011. Žalobca tak nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia naňho spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné a že žalobca sa stal majiteľom (veriteľom) pohľadávky, teda že je aktívne legitímovaný na jej uplatňovanie pred súdom.

16. Vzhľadom na to bolo treba uzavrieť, že žalobca nedokázal ani riadny vznik (uzavretie) úverovej zmluvy z 18. mája 2011, z ktorej odvodzuje vznik nárokov voči žalovanému. Taktiež nedokázal svoju aktívnu legitímáciu, teda riadne nadobudnutie žalovanej pohľadávky. Jeho žalobu tak bolo treba zamietnuť v celom rozsahu (výrok I).

17. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O. s. p., pričom súd prvého stupňa zotrúva na svojom názore, že ak si žalobca trovy uplatnil, no bol neúspešný, musí súd o jeho návrhu na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O. s. p.) rozhodnúť, a to tak, že mu ich neprizná. Naopak, ak žalovaný, aj keď bol úspešný, žiadne trovy nežiadal, nie je tu návrh, o ktorom by sa malo rozhodovať (už cit. § 151 ods. 1 O. s. p.), preto súd nemôže vo výroku urobiť ohľadom týchto trov žiaden výrok, pretože by to znamenalo rozhodovanie o trovách bez návrhu, na čo podľa § 151 ods. 1 O. s. p. súd nie je oprávnený.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde alebo ústne do zápisnice na ktoromkoľvek okresnom súde.

V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je adresované, dátume a podpise odvolateľa uviesť tiež, v akom rozsahu sa tento rozsudok napáda, v čom sa tento rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), alebo f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.